

1914

Iskre

Glasilo
Skofljske
gimnazije
Vipava

XXVI - I

Šol. leto 1993/94

ISKRAM NA POT

Novo šolsko leto je v polnem teku. Naša Škofijska gimnazija postaja vedno bolj polna in živahna, saj smo letos v prvi letnik dobili novih 33 dijakov in dijakinj. Ob našem hišnem prazniku Kristusa Kralja je zagledala luč tudi prva letošnja številka Isker, našega šolskega glasila.

Na teh nekaj straneh boš, dragi bralec, srečal razna razmišljanja in doživetja, ki jih mladi želimo podati tudi drugim kot skromen prispevek k današnji ustvarjalnosti. Odkril boš, da smo mladi, ki na svet okrog sebe gledamo z odprtimi očmi in smo do njega večkrat tudi kritični. Kot zanimivost smo pripravili intervju s Sebastienom Korenom, dijakom iz prvega letnika, ki je prišel iz Francije. Ker na šoli ne manjka dobre volje in humorja, boš nekaj tega našel tudi v Iskráh.

Naslednjo številko nameravamo vsaj delno posvetiti 1600 letnici bitke med Teodozijem in Evgenijem pri Vrhpolju.

V tem adventu ti želimo, da bi se dobro pripravil na Gospodovo rojstvo.

Robert Kranar

Robert Ilencovič

Dejan Stipan

Curriculum

Robert Hladnik

37.014.77

ISKRE

Iskre : glasilo Škofijske gi
inv.št:K /

17211

ZGODBA ZA DANAŠNJI ČAS

Piše se leto 1993 in sicer 14. oktober. Luči v razredu so prižgane, ker je vreme vetrovno, predvsem pa je temno in oblačno. Kaj bo meni prinesel ta dan? Kaj se zahteva danes od mene? Ali je ta dan res tako pomemben, da bi mogoče kaj zahteval? Ali pa, zakaj sem sploh tukaj? Lahko bi šel domov, k očetu, ki me potrebuje na dvorišču in čaka. Vendar, saj je tudi sam hotel, da bi iz mene kaj nastalo. Prišel sem sem, v Vipavo, in videl, da se bom tu dobro počutil. Vendar oglje še vedno gori. V duši je še vedno vroče po domu, po toplih večerih, po domačih praznikih v krogu družine. Ali tega res ne bo več? Ali bom še kdaj bral kostanj in ga pekel v tihih večernih urah? Bo še kdaj tako lepo, kakor je bilo nekoč? Čakam odgovora. Čakam, a dnevi tečejo. Dnevi, leto ... je že mimo, moj dvom pa ostaja.

Prišel sem "gor", da se izpopolnim v znanju. Ne zanima me to, da sem pač slab v šoli, bolj me zanima, kaj bom zmožen narediti za ta ubogi slovenski svet, ki je od pokvarjenosti oveli cvet. Ali bo to mogoče samo upanje, ki traja nekaj let in bom šele potem uvidel, da sem podoben Prešernu, ki si želi mirnega življenja v svoji domači vasi. Bi mogoče moral napisati: "O Potok, moja draga vas domača!?"

Čakam in bojim se, kaj bo. Najbrž sem podoben marsi komu, vendar tega ne pravim rad, ker se imam za realista, čeprav mi tudi "Bovarijeva" lahko pri srcu. Kaj torej sem? Kaj hočem imeti? Potrebujem nekaj, na kar bi se oprl. Le še Bog je tukaj. Še en up. Ta Bog naj mi da nekaj na tem ljubem svetu, da se bom tega držal in bom imel "to nekaj" rad.

Ko bi mi le izpolnil željo!

Tomi Horc

KRISTJAN - RADOST ALI DOLŽNOST?

Hodim po trgu, ki je nekako čuden, poln mladega vrveža. Pogledam na uro - devet zvečer. Le kam gre vsa ta mladina? Komaj mi pade na misel in že je tu mestni avtobus, da jih odpelje v disko. Pa pustimo to množico mladih in si poglejmo le eno osebo, posameznika: XY. Stopi v avtobus in se odpelje. Ko spet izstopi, je že blizu svojega "raja na zemlji". Kako je v disku? Polno ljudi, zakajeno, zelo glasna glasba - če temu sploh lahko rečemo glasba; hitro izmenjavanje luči ...

Kako pa XY? Nič posebnega, mlad veren kristjan, ki dokaj redno obiskuje disko. Mogoče pleše, ali pa se pogovarja s prijatelji, vmes kaj spi, mogoče pokadi, vendar ne le cigareto, ampak mogoče kaj konkretnejšega - marihuano, ter uživa v dobri družbi in glasbi, za katero velja, da pušča ne le sporočila, ki jih slišimo, ampak tudi tako imenovana subliminalna sporočila. Vsebinsko pa je lahko spodbuda k uporabi drog, k ubijanju in nasilju, samomoru, zlorabljanju spolnosti ter posvetitev hudiču. Pred dvajsetimi leti so v ZDA prepovedali uporabo subliminalne tehnike v filmih, informativnih oddajah, na radiu ter v reklamah. Vendar nihče ni pomislil na glasbo. Vodja skupine The rolling stones - Mick Jagger - je pred leti izjavil, da z glasbo poskušajo voditi misel ter voljo ljudi in da druge skupine delajo enako. No naš XY se vrne domov v zgodnjih jutranjih urah. Drug dan dolgo spi, zvečer se zgodba ponovi, in v nedeljo pride k maši. Najverjetneje bo prišel skozi vse to brez posledic, vsaj vidnih (bolezni, smrti). Toda vprašam se, kako gre to dvojje skupaj. Ali je sploh mogoče? Mislim, da ne.

Zgodba ni resnična. Ta XY nima posebnega imena. Vendar pa je le precej mladih kristjanov, ki hodijo v cerkev, k

mladinskemu verouku ... Poleti gredo na duhovne vaje, mogoče v Stržišče, Klanec, Stično, Savinjsko dolino, Sočo, Log pod Mangrtom ... In potem? Velik uspeh je že, če se vrnejo domov z navdušenjem, žal pa to kmalu izgine. Mlad človek je po tej čudoviti izkušnji znova postavljen pred grdo realnost. In kako naj to navdušenje ohrani? Sploh ne mislim, da bi moral biti mlad kristjan vedno z rožnim vencem v roki ali pri treh mašah na dan. Moral pa bi biti sproščen, naraven, spontan, voljan delati dobro in predvsem v zavesti, da z vsakim dejanjem služi Bogu! Ta ideal pa sam ne boš dosegel. Sam plavati proti toku je nemogoče. Pač pa je mogoče povezovanje med ljudmi s prav preprostimi dejanji.

Na žalost nas je vpliv liberalizma pripeljal do tega, da se nam zdi vse neumno, za stare mame in, da si mislimo, da smo sami vse. Hočemo si ustanoviti raj na zemlji.

Brat, sestra, motiva se in to veš! To ne pelje nikamor! Začniva pri sebi! Venadr nikoli ne pozabiva na brate in sestre, na Cerkev, zbor odrešenih in poklicanih. Čeprav bo marsikdaj težko, nama je zaupana naloga, NOVA EVANGELIZACIJA.

GRADIVA NOV SVET!

In za konec še vprašanje iz naslova. Ali se ti ne zdi, da bi bilo tudi tako življenje lepo? In ali nas resnično (ne tradicionalno) krščanstvo osrečuje?

Priho Turk

ZA SVOBODO NAS JE OSVOBODIL KRISTUS

Svoboda, Kristus ... ta stvar ne "klapa". Na prvi pogled zveze med svobodo in Kristusom sploh ne najdemo. Pa vendar je, sicer bi piseč tega stavka ne napisal.

Svoboda ... kaj je to? Je to samo občutek, da lahko delaš, kar ti srce poželi; da si lahko misliš, kar si želiš ...? Ali prava svoboda res obstaja? Kdaj je človek res svoboden? Tako kot vsaka stvar ima tudi svoboda svoje meje. Vendar ne takih oprijemljivih, ampak nestvarne, nevidne. In navadno nam delajo največ problemov ravno nevidne ovire, kot so vest, prijateljstvo, morala, sovraštvo ali ljubezen ... stvari, za katere nismo krivi sami, da obstajajo; pridejo same po sebi, brez našega posredovanja. Tudi prava svoboda ima nevidne ovire, kot so vest, čustva, okolje. Toda za razliko od stvari, ki predstavljajo ovire pri drugih življenjsko pomembnih pojmi, ovir pri svobodi ne moremo premagati, jih preskočiti; in tako postanejo te ovire meje svobode; meje, ki nam preprečujejo, da bi prava svoboda v nas sploh obstajala, imela neslutene razsežnosti. In sedaj lahko pritrdimo tistemu pregovoru: "Vsaka stvar ima svoje meje." Otroci mislijo, da je svoboda to, da se lahko igrajo po mili volji, da jim ni potrebno hoditi v šolo. Mladostnikovo pojmovanje svobode je različno od otroškega; da starši čim manj "nakladajo" in da jih čim manj vidijo. "Svoboda je pojem, v okviru katerega lahko delam kar hočem!" Odrasli se preveč ne posvečajo razmišljanju o svobodi. Bolj jih zanima posel, "biznis". Nekateri starejši pa si želijo počitka, miru.

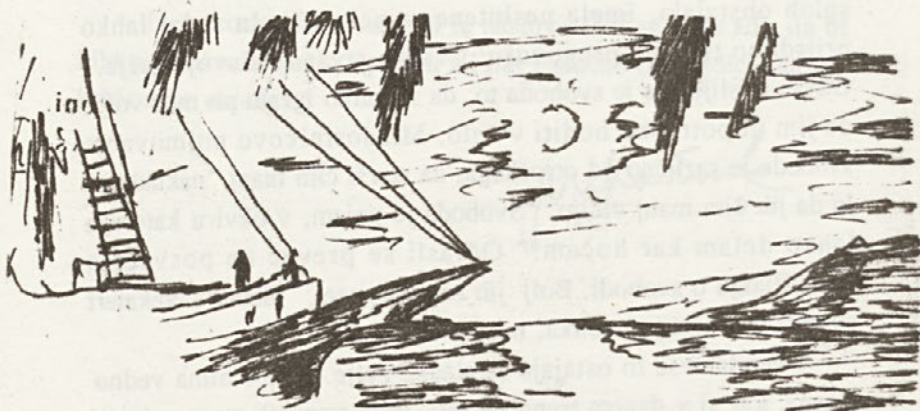
Vendar vse to ostajajo le sladke želje. Nihče nima vedno tistega, kar si v danem trenutku želi; vsak trenutek mora prinesiti novo željo. Čeprav se nam vse materialne želje lahko popolnoma

izpolnijo, na koncu v bistvu ostaja ena sama želja. Mnogi je ne morejo izraziti z besedami, ne morejo je zadovoljiti, jo izpolniti in zato iščejo utehe v uživaštvu današnjega sveta.

Kakšno zvezo pa ima Bog s svobodo? Kako nas je mogel oprostiti za svobodo? Sprava ... tudi grehi nas omejujejo pri svobodi; nekaj nam leži na duši, nas muči. Nekateri si ne morejo odgovoriti, kaj je to breme. Kristjani poznamo odgovor: Grehi nam kvarijo razpoloženje, nam jemljejo voljo do življenja. Jezus nam je s spovedjo dal odpuščanje za grehe in s tem, ko še je daroval na križu, nam je dal priložnost, da stopimo v spovednico, opravimo spoved, in ko stopimo iz spovednice, smo spet zmožni zaživeti novo življenje. Svobodno? Svobodno OD česa ali svobodno ZA kaj? Svobodno ZA Kristusa.

felena

ČE BOŠ PREGREHE V SPOMINU OHRANIL, GOSPOD, GOSPOD, KDO BO OBSTAL?

Življenje - dan, ki se začenja na vzhodu, potuje po nebesnem svodu do morja in tam neslišno ugasne; čisti potok, ki ga ob izviru nihče ne kali ... Ustvarja si svojo strugo, različno in barvito. Toda veter začenja kmalu motiti čistost, kajti tja nanaša vedno več in več umazanije, stvari, ki ne sodijo vanj. Postaja umazan, zasvojen z napakami in kasneje še sam to vsrkava v svoje sprejemljivo telo. Le kje je zdaj tisti čisti biserni trak, ki se je nekoč nevsiljivo vlekel po dolinah?

Sam sem, sam sredi trpljenja in bridkosti ... Sam potujem po puščavi vsakdanjosti, moj pogled išče oazo pravega, resničnega življenja. Nič. Kruti pesek kakor bodeča roža zasaja svojo ostrino v oči, v srce. Slep sem. Ne vidim več pravega smisla, vere v boljše življenje ... In nikogar ni, ki bi mi pokazal novo pot, očistil moj pogled. Roka, ki išče dobrote, omaga. Usedem se na tla in se zazrem v daljavo ... Tam daleč v mestu zaslišim pisk vlaka. Odhod. Enakomerni ritem koles me zdrami iz sanjskega sveta.

Spet vse staro. Hodijo po ulicah, zroč v neprijazen trd beton, hitijo v ustanove, kjer neprestano zvonijo telefoni, nadenejo si prijazen obraz in začnejo streči strankam. Ko vse uredijo, odbrzijo domov in tam spet delajo, delajo ... Taki so ljudje! Vendar ne pomislijo na prijaznost, osvajalko src, na nesebičnost, mater srečnega življenja, na izžarevanje veselja in zadovoljstva, na hvaležnost, to skoraj pozabljeno čustvo! Kje je svet miru, kje so vsa bitja, hrepeneča po resnici in pravičnosti?! Kam so se izmuznila dobra prijateljstva in sla po nečem dobrem,

boljšem ...? Ni jih več! Postala so oblaki, ki se pripravljajo, da oddajo vodo in potem skopnijo neznano kam. Postala so rastlina brez korenin, ki jo vsaka sapica zamaje. Spremenila so se v vojne, nemire, sovraštva, v pomankanje materinske ljubezni. Čemu vojne? Čemu sovraštva in nemiri? Zemlja se je dolga leta napolnjevala z nevoščljivostjo kakor balon z zrakom in zdaj je izbruhnilo nasilje. Dolgoletni trud je izginil izpred obličja tega sveta.

Če boš pregrehe v spominu ohranil, Gospod, Gospod, kdo bo obstal? Kajti naše pregrehe izpodrivajo tvojo besedo, ki je resnična, in je ne častijo več, ponekod je celo zaničevana. Veter nam v naši nevednosti burka morje in, Gospod, le kdo ne bi potonil, ko ne bi bilo tvojega odpuščanja?!

Danijel Fabčić

KARITAS - SAMARIJAN NAŠE DOBE

Lani poleti sem bila v Trstu na počitnicah. To mesto me je tako prevzelo, da sem se hotela kar preseliti tja. Kmalu pa sem to mnenje zelo spremenila.

Bilo je vroče popoldne, ko sem se odpravila na potep. Hodila sem po pločnikih med množico ljudi, prečkala veliko križišč in semaforjev. Videla sem ogromne marmornate stavbe, nad katerimi mi je kar zastajal dih, bleščeče izložbe oblačil vrhunske mode in druge trgovine z vsem mogočim. Kmalu sem prišla do črne marmornate stavbe z velikim napisom. Imela je veličasten vhod z ogromnimi okrasnimi palmami.

Takrat pa me je stisnilo pri srcu. Ob enem stebru je na tleh sedela mati z deklico brez nog. Ponižno je prosila "vbogajme" ljudi, ki so brezбриžno hodili mimo. Bila je razcapana in umazana. Mimo pa so hodile gospe v dragih oblačilih, ki niso niti toliko sklonile glave, da bi jo pogledale. Zanje je ni bilo. Prišli so otroci, ki so se posmehovali njeni hčerki.

Ženi so po licih začele polzeti solze. Toliko ponižanja in prezira mora vsak dan prestati za košček kruha. Upajoč je stegovala roko, vendar zaman. Vedela je, da bo prišla še ena noč, ko jo bodo oči njene male deklice spet vprašujoče pogledale, ko bo morala lačna zaspati.

Strmela sem kot okamenela, saj nisem mogla verjeti, da se to res dogaja tu sredi med nami. Danes, ko je civilizacija na višku in gospodarsko v razcvetu, je nekdo, ki živi le za dan naprej, ki nima prihodnosti, saj ne ve niti, kje bo zvečer spal in kaj bo jutri jedel. Šla sem do prve trgovine s hrano in med toliko vrstami kruha in peciva izbrala bel hleb, ga plačala in stopila čez cesto. Ko sem prišla do žene, sem ji ga brez oklevanja ponudila.

Najprej je pohlevno privzdignila oči in se zazrla vame. Bile so še vedno solzne, vendar se je v njih vžgala iskra. Počasi je stegnila umazano roko, prijela kruh, si ga stisnila k prsim in se nasmehnila. Ta nasmeh me je osrečil; čeprav je imela le še nekaj zob, je bil to najlepši nasmeh v mojem življenju. Bil je najlepša zahvala in nagrada, vlil mi je nove energije, mi rešil vse moje neznatne probleme in odgovoril na vse "zakaje". Ko sem odhajala, sem videla, kako se je mala pokrižala in ponesla kruh k ustom. Zvečer je deklica sita in zadovoljna zaspala, Bog ve kje, na kakšni klopi, v kakšnem parku zavita v umazano odejo, stisnjena k mami, ki je bila edino, kar je imela, in brez katere se še premakniti ne bi mogla. Jaz pa sem imela le občutek, da sem kot Samarijan pomagala ubogemu v stiski in mu pokazala smisel življenja.

Sedaj to svoje delo nadaljujem pri organizaciji Karitas, ki mi pomaga, da znam sesti k človeku, ki je na tleh, in mu vsaj tako pokazati, da ga sprejemam. Kajti tudi Bog se je zaradi človekove nebogljnosti spustil na zemljo, ko se je učlovečil in s tem mnogim, ki so bili na tleh, s svojo človekoljubnostjo vrnil dostojanstvo. Karitas je srečanje z ubogim preko živega studenca v sebi in je luč, ki jo podajam ubogim, tudi ubogim v duhu.

Amoriam

BERLIOZOV TE DEUM

Že po temi se z nekim zelo kulturnim človekom sprehajam po Novi Gorici proti avtobusni postaji. Pogovarjava se o različnih stvareh, predvsem o glasbi. Med drugim sogovorniku potožim, da kultura, mislil sem predvsem na glasbeno, močno peša. Obrnem glavo in v siju ulične mestne svetlobe opazujem njegov pošteni obraz, kako mi prikima in vidim, kako zajame sapo ter mi pritrdi in našteje več primerov. Med drugim mi potoži, da so bili včasih (še ne tako zdavnaj) orgelski koncerti vedno polni, kljub temu da jim oblast ni bila naklonjena. "Zdaj pa," pravi, "ko se reklamira in več o tem govori ter je bolj javno, se klopi praznijo." S te teme se nama je, sedaj že na avtobusni postaji, pogovor preselil na sakralna dela velikih mojstrov in na to, kako so danes samo še stvar koncertnih dvoran in se okrog njih vedno bolj nabira somrak nepoznavanja. Celo kardinal Joseph Ratzinger se v pogovoru z Vittorinom Messorijem dotakne te teme in pravi, da "je marsikateri liturgist potisnil ta zaklad (mišljena je klasična cerkvena glasba) na stranski tir, češ da je "dostopen samo redkim". Nadalje pravi, da so ga odrinili pod pretvezo, da mora biti pokoncilsko bogoslužje razumljivo vsem in v vsakem času. Potemtakem nič več cerkvene glasbe - njej so odmerili kvečjemu še mesto v katedralah, ob posebnih prilikah, marveč samo uporabna glasba, pesmice, lahke melodije, kot so danes v modi! Po Ratzingerjevem mnenju je ta "odstop od lepote" celo eden od vzrokov da "smo pastoralno pregoreli". Med drugim tudi pravi, in ta misel se mi zdi še posebno tehtna: "Če se Cerkev zadovoljuje samo s "sodobno" glasbo, zdrkne na šušmarsko raven ter postane sama neustrezna."

Prav zato sem se odločil, da bom opisal kako manj znano

glasbeno delo. Eno takih je *Te Deum* Hectorja Berlioza (1803 - 1869).

Berliozov *Te Deum* spada med velika epohalna dela, vendar je (na žalost) premalo znano in se, zanimivo, tudi malokrat izvaja.

Napisan je za mogočno zasedbo in Berlioz sam je o tej svoji stvaritvi rekel v pismu Franzu Lisztu: "Da, Requiem ima zdaj brata, brata, ki je prišel na svet z zobmi..."

Po Requiemu (1837) in *Simphonie triomphale* (1940) je *Te Deum* tretja in zadnja med Berliozovimi deli v monumentalnem slogu. Ta dela so namenjena za številne izvedbe in velike prostore. Berlioz je bil zelo ponosen na rezultate, ki jih je dosegel v teh delih; ustvaril je skladateljski slog, "o katerem stari niso imeli niti najbolj blede predstave".

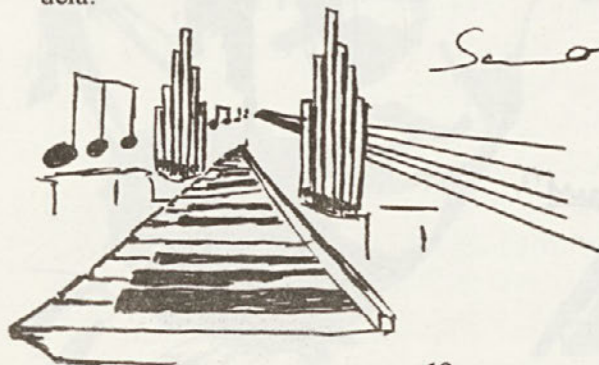
Če smo natančni, *Te Deum* niti ni liturgična skladba, ampak je nastal v želji ustvariti cikel monumentalnih del v narodnem duhu. Že 1835. leta je Berlioz načrtoval ta cikel, ki naj bi bil sestavljen iz sedmih delov in bi bil posvečen spominu na velike može Francije; vendar ta načrt ni bil uresničen. Še leta 1846 je Berlioz poskušal dobiti naročilo od vlade, naj zloži vojaško simfonijo z zborom. Njen naslov naj bi bil Vrnitev italijanske armade in bi bila počastitev Napoleona. Z namenom, da bi vsaj delno glasbeno uresničil to zamisel, je napisal *Te Deum*, ne da bi prejel kako naročilo in brez pritiska zunanjih okoliščin. Premiero je *Te Deum* doživel leta 1855 v cerkvi Sv. Evstahija v Parizu. V nekem časopisu se je pojavila o tem sledeča novica: "Ta *Te Deum* bi moral biti del kompozicije neslutnih razsežnosti z napol epsko napol dramatsko zasnovo, namenjene proslavljanju vojaške slave Prvega Konzula ...!" Skladatelj si je zamislil veličasten Napoleonov vhod v katedralo ob "svetem spevu hvale", kar razloži sled koračniškega sloga v tej skladbi.

Čeprav je Berliozov *Te Deum* postavljen za scensko glasbo, je in ostaja religiozno delo, in to v vsej izvirnosti svoje zasnove. Berlioz je namreč od tretjega dela naprej naredil velike premike v liturgičnem besedilu z namenom, da bi ga še dodatno dramatiziral v načinu, ki mu je bil lasten - isto je prej naredil že z *Requiemom*. Tako je tretji del (prošnja), ki bi se po liturgičnem besedilu moral pojaviti mnogo pozneje, zaradi teh premikov besedila zelo lepo kontrastira z deli, ki so bolj slavnega in epskega tipa (1,2,4). Verz "*Iudex crederis esse venturus*", postavljen več ali manj v polovico liturgičnega besedila, je za Berlioz postal osnova za zelo dramatičen *Finale*, ki je tudi zelo podoben, tako vsebinsko kot glasbeno, delu "*Lacrimosa*" v *Requiemu*. "*Iudex crederis*" s svojo mogočnostjo ter menjavanjem prošnje in himne priključuje pred oči s poslednjo sodbo in ves čas je čutiti neko napetost negotovosti in upanja, ki se na koncu prelije v čudovit izbruh veselja in radosti.

To veličastno delo je vredno pozornosti. Tako po zamisli kot tudi po izvedbi je edinstveno in nesporno globoko. Osebo mi je to delo silno všeč tudi zaradi samostojnosti, ki jo je Berlioz v tem delu podelil orglam. Čudoviti so tihi deli in kompozicija postane posebno zanimiva in lepa šele po večkratnem zbranem poslušanju, ko se ušesu razkrijejo vsi detajli in bogastvo tega dela.

Samo Berlioz

SAM

Napotil se je v svet
med neznane ljudi,
v porušenih stavbah
si je našel dom.
V jutrih ga je zbujal hrup
in govorjenje ljudi,
ki so hodili mimo ruševin,
v katerih je živel človek.

Čez dan je hodil okrog,
srečeval je ljudi,
ki so hiteli dalje,
končno je spoznal,
da je na svetu sam.

V tišini noči
se ga je spomnil Bog
in ga poklical k sebi.
V ruševinah je ostala praznina,
on pa ni bil več sam ...

Frank

NE RAZUMEM

Proseče starčkove oči na ulici, ki prosijo za malo človeške topline - obrneš se stran, ne razumeš ga.

Prošnja matere za pomoč - ne slišiš je; prijatelj hoče, da skupaj prebredeta delček težav, ki jih srečujeta na poti življenja - saj se mu meša; tisoči ljudi čakajo na tvojo roko, da jim pomagaš iti naprej, v svetlejši jutri -le kaj jim je, se jim blede?

Zakaj ravno JAZ?

Ne razumem - kaj vse zahtevajo od mene!

Ne razumem - zakaj ravno jaz?

Ne razumem - zakaj ne prinesem bližnjemu vsaj malo upanja v življenje, zakaj mu ne podam svoje roke?

NE RAZUMEM? ALI NOČEM?

Gravija

ZADNJI VZPON MOJE SESTRE

Sveže gorsko jutro je komaj stopilo v dolino Zadnjice, ko smo se odpravili od avta s tistim navdušenjem, ki ga pozna vsak, kdor s srcem odgovarja na klic gora. Da, to je bilo tisto poznoavgustovsko jutro, ki ga ne bom nikdar izgubil iz spomina. Tokrat smo bili trije. Jaz, moja sestra Mateja in njena Prijateljica Barbara. Bil sem posebno dobre volje, saj sem vedel, da je to skupina, ki je vajena naporne hoje in se bomo lahko povzpeli kar naravnost na Triglav.

Šumenje Zadnjice smo že pustili za sabo in se bližali novemu, ki je prihajal od Komarja. Požirek zadnje tekoče vode izpod mostu je na tej poti seveda obvezen. Med vzpenjanjem po pravljično speljani poti proti Luknji je sonce že obsijalo prve vrhove nad Trento. Še lepši pogledi so se odkrivali s Plemenic, tako, da smo se morali večkrat ustaviti in tiho občudovati barve neba nad dolino Sedmerih jezer. To je ustvarjalo svojevrsten kontrast senci, ki sta jo Vršac in Lepo špiče metala v še spečo dolino.

Sestra je hodila prva. Ko je prišla do dela, kjer je manjkal del vrvi, reče: "O angeli, podajte mi vrv, da bom lažje splezala gor." To so bile dokaj nenavadne besede in prva od vsaj treh pomenljivih stvari na tej poti, ki se jih takrat nisem zavedal, a sem se nanje živo spomnil kasneje. Na vrhu se nam je odprl veličasten pogled na Severno triglavsko steno. Tedaj pa sem jaz zinil spet neobičajne besede: "Ko bi ljudje vedeli, da nas vse čakajo nebesa!" Nihče ni odgovoril, saj te besede tedaj niso imele nikakršnega sporočila. Hoja po Triglavskih podih pomeni poseben čar in pravi počitek pred zadnjim vzponom. Sedaj smo žehodili skupaj s še dvema planincema, ki sta se nam pridružila

in nas spremljala vse do vrha. Privlekla se je megla, iz katere je začelo rositi. Sestra je ugotovila, da je doma pustila vetrovko. Dam ji svojo, pri tem pa spet reče: "Ah, pustila sem jo doma, da jo bo imela mama za spomin." Mogoče si bo kdo mislil, da dajem tem stvarjem pretiran poudarek ali da se spomin v takih primerih lahko vara, a verjemite mi, da v življenju nastopa mnogo znamenj, ki niso vedno zgolj naključja.

Rosenje je ponehalo in vreme je kazalo na bolje. Opustili smo misel, da bi se spustili do koče na Doliču in se odpravili proti vrhu. To je tista neustavljiva sila, ki te v gorah vleče navzgor, proti cilju. Čeprav je ta zadnji del strm in naporen, na njem ni manjkalo veselja. Vsak planinec, ki ve, da je vrh blizu, začuti, kako je že skoraj premagal sam sebe in je njegova volja, ki je v življenju tako pomembna, naredila nov izpit. Tudi sedaj je sestra hodila prva. Gledal sem jo; zdela se mi je tako lepa. Mislim sem si sam pri sebi: "Res, nekaj velikega je imeti sestro, mlajšo sestro, s katero se tako lepo razumeš, ki ti naredi življenje bolj bogato." Ponosen sem bil nanjo.

Na vrhu nas je za nekaj časa ponovno obiskalo sonce na veliko veselje vseh planincev, ki smo bili kakor ena družina zbrani okrog Aljaževega stolpa. Mateja je to sonce gledala zadnjič. Z vrha smo se spuščali sami; nekateri so šli pred nami, nekaj jih je ostalo zadaj. Megla se je naenkrat nevarno zgostila, začel je padati leden dež. Upali smo, da ne bo takoj nevihte, ker ni bilo slišati grmenja. Tedaj je naenkrat treščilo z vso silovitostjo. Spogledali smo se v tistem dotedaj nepoznanem občutku, da gledamo smrti v oči, kajti greben je v nevihti najnevarnejše mesto. Umakniti se nismo imeli kam, iti nazaj pod vrh v zavetišče bi bilo še bolj nevarno. Treba je bilo samo čimprej z grebena. Kmalu je počilo drugič. Barbara je pomirila Matejo z besedami: "Ne boj se, saj je Bog ..." Takrat smo živo

občutili, kako smo res odvisni samo od Njega. Neizrekljiv je občutek, da lahko vsak hip umreš.

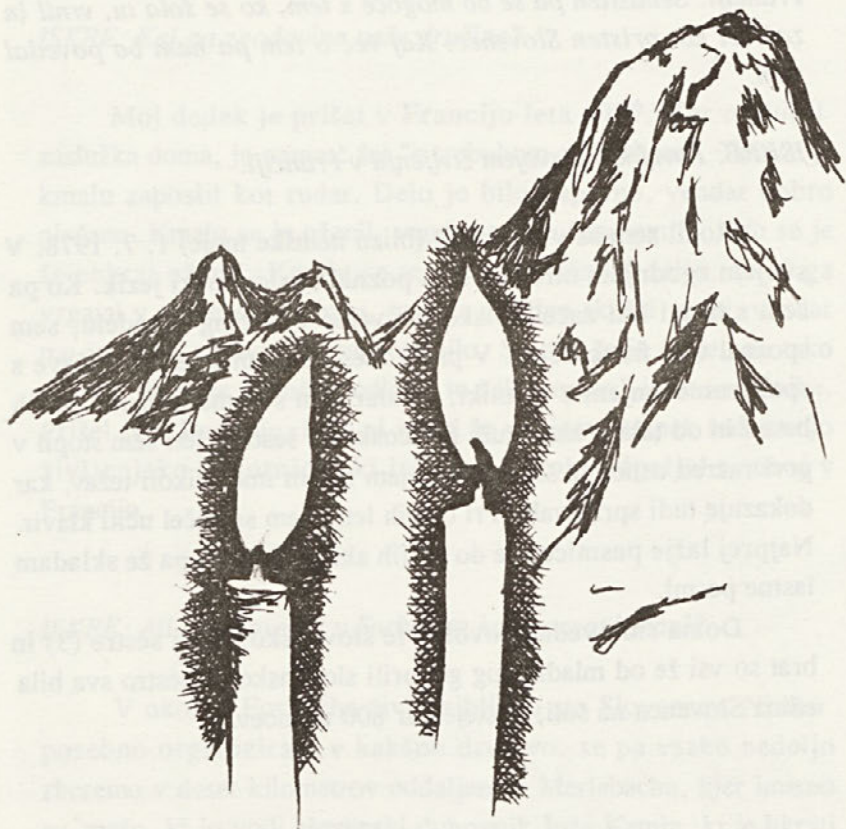
Malo pred Malim Triglavom je ponovno udarilo, pod nogami se je zaiskrilo in Barbara je padla. S sestro jo primeva in pomisliva na najhujše, a hitro pride k sebi. Ničesar se ni spominjala in ni vedela, kje je. Pomagal sem ji hoditi. Prišli smo čez Mali Triglav in v trenutku, ko je že posvetil žarek upanja, da smo na koncu grebena in se bo dalo iti na varno, je strela udarila četrtrič. Mateja je padla in pomislil sem, da bo podobno, kakor z Barbaro. Skočil sem naprej, a sem lahko samo nemočno gledal, kako se je brez vsake zavesti prevračala najprej na majhno melišče, nato pa čez rob v dolino. Pustil sem Barbaro z naročilom, naj gre čimprej z grebena in v upanju proti upanju stekel po sledih krvi. Nobena sila bi me tedaj ne ustavila. Spuščal sem se po skalah in se moral sprijazniti s kruto resnico: Moja sestra ni več živa ... Ti trenutki so me naredili za nekaj let zrelejšega. Prišel sem na rob prepada, ga obšel in nato po melišču zaman iskal mrtvo sestro. Doklical sem pomoč iz koče na Planiki, od koder sem tudi izvedel, da je vsaj Barbara v nemogočem stanju srečno prišla na Kredarico. Sledil je mučen večer in noč toliko bolj, ker smo sestro našli šele naslednji dan.

Bil je sončen dan. Toda modro nebo mi je govorilo vse drugače kakor dan prej. Za trenutek so se mi gore zastudile. A le za trenutek. Danes se mi zdijo še bolj skrivnostne in na nekako svečane, kajti smrt v gorah je nekaj posebnega. Lahke meglice so brezskrbno hitele čez opran triglavski greben in mi govorile, da sedaj nastopa drugo obdobje, v katerem ne bom več gledal sestrinih oči, a bo v meni ostal njen pogled. V njem se je zrcalila njena duša, ki živi. Največja tolažba so mi bile besede reševalca, da si bova morda odslej s sestro še bolj blizu, in že sama bližina vernega človeka.

✿

Zakaj sem opisal to pot? Želel bi, da predvsem mladi začutijo, kako življenje lahko prinese tudi težke trenutke in kako dragocena je tedaj vera. V takih mejnih trenutkih se človek globlje zave skrivnosti bivanja in jo začne bolj ceniti. Bog nas sicer postavi pred preizkušnjo, vendar nam obenem nakloni tudi posebno pomoč.

Rafko Klamešič

INTERVJU S SEBASTIENOM

Ponavadi intervjuvajo le slavne in pomembne ljudi, ker pa se redko zgodi, da pride dijak iz ene države v drugo, kjer imajo popolnoma drugačen jezik, smo povabili k pogovoru takega dijaka. To je učenec prvega letnika, Sebastien Koren, ki je sicer živel v Franciji, vendar si je za šolanje izbral Slovenijo in naše Malo semenišče. Starši njegovih staršev so se v času brezposelnosti pri nas izselili in od takrat živi družina Koren v Franciji. Sebastien pa se bo mogoče s tem, ko se šola tu, vrnil in zaživel kot pristen Slovenec. Kaj več o tem pa nam bo povedal sam.

ISKRE: *Povej kaj o svojem življenju v Franciji.*

Rodil sem se v Forbachu (blizu nemške meje) 1. 7. 1978. V svojem zgodnjem otroštvu sem poznal le slovenski jezik. Ko pa sem s tremi leti začel obiskovati vrtec v Stiring-Wendelu, sem spoznal tudi francoščino. V prvih mesecih sem imel kar težave s sporazumevanjem z vrstniki, vendar sem se kmalu naučil prvih besed in od takrat znam tudi francosko. S šestimi leti sem stopil v prvi razred osnovne šole. Z učenjem nisem imel nikoli težav, kar dokazuje tudi spričevalo. Pri osmih letih sem se začel učiti klavir. Najprej lažje pesmice vse do težjih skladb, danes pa že skladam lastne pesmi.

Doma smo vedno govorili le slovensko. Tudi sestre (3) in brat so vsi že od mladih nog govorili slovensko. S sestro sva bila edina Slovenca na šoli, ki šteje kar 800 učencev.

ISKRE: Ali šolanje v Franciji poteka podobno kot pri nas?

Osnovna šola traja devet let in se deli na dva dela. Najprej je pet let osnovne - temeljne šole, potem pa še štiri leta nadgradnje. Otroci vstopijo v šolo s šestimi leti. Drugi del osnovne šole obsega enajst šolskih predmetov: francoščino, nemščino, biologijo, fiziko, kemijo, latinščino, matematiko, tehnologijo, telovadbo, verouk, glasbo in risanje.

ISKRE: Kaj pa zgodovina vaše družine?

Moj dedek je prišel v Francijo leta 1927. Ker ni dobil zaslužka doma, je namreč šel "s trebuhom za kruhom". Tam se je kmalu zaposlil kot rudar. Delo je bilo naporno, vendar dobro plačano. Kmalu se je oženil, vendar mu je žena umrla, zato se je še enkrat oženil. Kmalu se mu je rodil sin. Z željo, da bi ga vzgajal v slovenskem duhu, se je z družino skušal vrniti, vendar mu je šibko zdravje to onemogočilo. Sinova želja pa je bila tako goreča, da se je nekoč le odločil in šel "domov" iskat sorodnike. Prišel je v Budanje, kjer ni našel le svojcev, ampak tudi svojo življenjsko sopotnico, ki jo je po poroki odpeljal s seboj v Francijo.

ISKRE: Ali ste Slovenci v Forbachu kako organizirani?

V okolici Forbacha živi približno sto Slovencev. Nismo posebno organizirani v kakšno društvo, se pa vsako nedeljo zberemo v deset kilometrov oddaljenem Merlebachu, kjer imamo sv. mašo, ki jo vodi slovenski duhovnik Jože Kamin, ki je hkrati

tudi voditelj slovenske katoliške misije. Zanimivo je, da se je tudi gospod Kamin kot sin izseljencev v Franciji, šolal na vipavski cerkveni gimnaziji.

ISKRE: Ali po teh slovenskih družinah še govorijo slovensko?

Večina starejših ljudi, ki se sem priseli, še govori slovensko, medtem ko se mlajša generacija s slovenščino sreča, vendar jo kasneje opusti.

ISKRE: Kako si se odločil, da se boš šolal v Sloveniji?

Gospod Kamin mi je iz svoje izkušnje priporočal slovenske šole. K lahki odločitvi so pripomogli tudi moji starši, ki ostajajo zvesti svojim koreninam.

ISKRE: Ali si se lahko vključil v nov način življenja, si težko dobil prijatelje?

Ne, ni bilo težko, ker so tukaj zelo prijazni ljudje.

ISKRE: Kako si si predstavljal življenje tu v semenišču in kakšno je v resnici?

Življenje tu je boljše, kot sem si predstavljal, zelo mi je všeč kapela. V semenišču smo vsi kot ena družina, molimo skupaj, jemo skupaj, spimo skupaj ...

ISKRE: Ali imaš pri razumevanju snovi težave?

Seveda, težav je kar nekaj, predvsem zaradi prehitre razlage in strokovnih izrazov. Zapiske si delam v francoščini. Prvi spis sem napisal v francoščini in ga potem s pomočjo slovarja prevedel v slovenščino, znanje francoščine pa mi zelo pomaga pri latinščini in italijanščini.

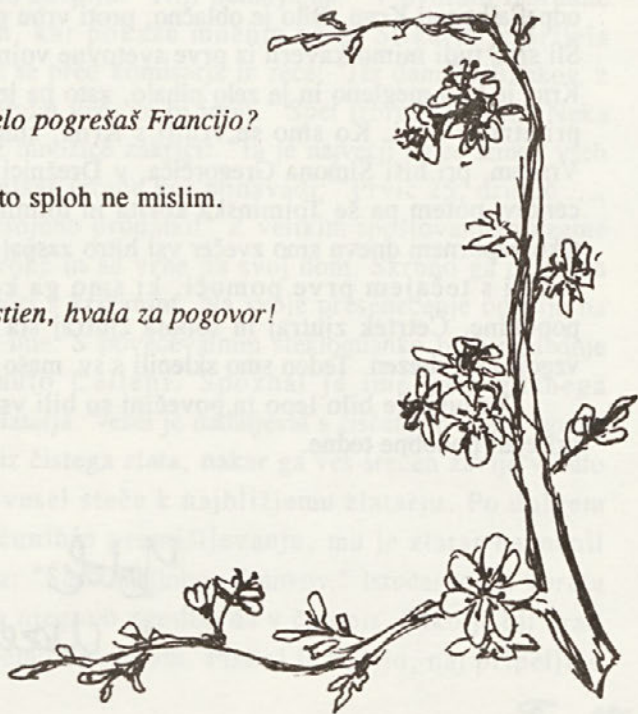
ISKRE: Kako so sprejeli to tvojo odločitev prijatelji v Franciji?

Z njimi si še vedno dopisujem, zelo so bili radovedni, kako se bom tu privadil, in ko se bom za božič vrnil, mi bodo priredili zabavo.

ISKRE: Ali zelo pogrešaš Francijo?

Ne, na to sploh ne mislim.

ISKRE: Sebastien, hvala za pogovor!

PRVI POČITNIŠKI TEDEN

Letos smo učenci 3. in 4. letnika prvič imeli počitniški teden na Ligu, od 11. do 17. julija, v okviru obveznih izbirnih vsebin, ki so po novem predpisane za gimnazijo.

Zbirati smo se začeli v nedeljo zvečer. Po večerji smo imeli skupen pogovor, kjer nam je g. ravnatelj predstavil potek tedna. Vodilo tedna je bilo: "Vi ste luč sveta." Dan smo končali z večernicami. Sicer smo vedno molili večernice in hvalnice. Ponedeljek je bil namenjen duhovni obnovi, ki jo je vodil g. Stanko. Vsak dan zvečer smo imeli tudi sv. mašo. Prosti čas, po kosilu in po večerji, je bil namenjen športu, petju, med sebojnim pogovorom. V sredo zjutraj smo vstali ob štirih in se z avti odpeljali proti Krnu. Bilo je oblačno, proti vrhu pa je pihal veter. Šli smo tudi mimo kavern iz prve svetovne vojne. Tudi na vrhu Krna je bilo megleno in je zelo pihalo, zato pa je bilo toliko bolj prijetno v koči. Ko smo se vrnili s Krna, smo se ustavili na Vrsnem, pri hiši Simona Gregorčiča, v Drežnici smo si ogledali cerkev, potem pa še Tolminska korita in tolminsko cerkev. Po tako napornem dnevu smo zvečer vsi hitro zaspali. V četrtek smo začeli s tečajem prve pomoči, ki smo ga končali v petek popoldne. Četrtek zjutraj in sobota zjutraj sta bila namenjena vzgoji za ljubezen. Teden smo sklenili s sv. mašo v cerkvi.

Vzdušje je bilo lepo in povečini so bili vsi za to, da bi še prirejali podobne tedne.

M. Golob
Mozetič

ZLATI KRIŽ

Peter Simič je umrl 18. aprila 1834. Pokojni ni imel otrok, ampak veliko imetje, ki ga je tekom življenja težko prihranil. Na pokopališču ni bilo duhovnika, ampak vsa oddaljena družina. Že tu so se spopadli glede dediščine. Zmenili so se, da bodo prodali vso premoženstvo na dražbi. Veliko je bilo kupcev. Med njimi je bil tudi mlad reven slikar. Spal je na slamišču. Njegova edina želja je bila, da bi si mogel priskrbeti posteljo. V ta namen je več let hranil stotak. Ta dan je imel srečo, saj si je posteljo pokojnega pridobil za samo 75 frankov. V istem trenutku je komisar s tal pobral umazan in z blatom pokrit križ. S topim glasom je kričal množici: "Kaj plačate za ta križ?" Več trenutkov je trajal molk. iz množice nekdo zavpije: "Niti denarja ne!" V dvorani izbruhne splošen smeh, kar pokaže mnenje vseh. Slikarja je prijela strahota. Vrne se pred komisarja in reče: "Jaz dam 25 frankov, z veseljem pa bi dal več, če bi imel." Spet izbruhne smeh. Neka stara ženica iz množice zakriči: "Ta je največji tepec izmed vseh tepcev!" Komisar izreče kot ponavadi: "Prvič 25, drugič ..., tretjič ..., prisojeno prodano!" Z velikim spoštovanjem vzame slikar križ v roke in se vrne na svoj dom. Skrbno ga očisti in istočasno govori s križanim. Na svoje presenečenje odkrije na križu urezano ime. S povečevalnim steklom lahko bere naslednje ime: Benvenuto Celleni. Spoznal je ime zalo znanega italijanskega zlatarja. Vesel je nadaljeval s čiščenjem križa, opazil je, da je križ iz čistega zlata, nakar ga ves srečen zavije v belo cunjo in ves vesel steče k najbližjemu zlatarju. Po dolgem pregledu, računih in premišljevanju, mu je zlatar naznanil vrednost križa: "Šest milijonov frankov." Istočasno ga vpraša tudi, če lahko njegovo zgodbo da v časopis. Tako je bil kralj seznanjen s tem dogodkom. Poslal je kočijo, naj pripeljejo

ŽABNICE POD SVETIMI VIŠARJAMI

Žabnice ležijo ob vznožju Svetih Višarij. To je majhna vas, z malo prebivalci, vendar je precej turistično razvita. Ima več smučišč, velik hotel, igrišča in še mnoge druge turistične objekte. Prebivalci se vozijo v službo v sosednje mesto Trbiž.

V Žabnicah imajo svojo hišo tudi šolske sestre. V hiši so štiri sestre, dve Slovenki in dve Egipčanki. Verjetno se že sprašujete, kaj vam to pripovedujem. Ena od teh dveh slovenskih sester je iz Budanj in odločila se je, da bo vsako leto med počitnicami priredila duhovne vaje za Slovence (prednost imajo Budanjci) in za zamejske Slovence iz okolice Trsta in Gorice. Te duhovne vaje pripravlja sestra Dominika sedaj že štiri leta.

Po navadi se vaje začnejo s srečanjem na vlakcu. Z vlakom pride iz Trsta skupina mladih, z njimi pa sestra Gabriela, ki nas vodi. V Stari Gorici pa pridemo na vlak še mi, iz Slovenije. Na vlakcu se spoznamo še s tistimi, s katerimi se prvič vidimo.

Navadno si izberemo svoj vagon, da lahko v miru klepetamo in prepevamo. Največkrat šteje ta skupina okrog 25 članov.

Ko prispemo v Žabnice, nas na železniški postaji čaka sestra Dominika, ki nas po pozdravu pospremi do njihove hiše. Ob prihodu nas najprej pozdravi sestrin pes Sax. Za psom pa pride še pater, ki pa je drugače v Ljubljani in pride v Žabnice samo za duhovne vaje.

Po večerji se zberemo v hišni kapeli, kjer zmolimo večernice, za tem pa se v dnevni sobi zabavamo. Ob enajstih gremo v sobe, nekateri tudi v kočo, na tako potreben počitek. Teden mine dokaj hitro. Dnevni red je takšen kot na drugih duhovnih vajah. Ker te trajajo od torka do sobote, imamo

ponavadi v četrtek popoldne spoved. Ob petkih pa se zgodaj zjutraj povzpnejo peš na Svete Višarje. Pot je dolga približno tri ure. Med potjo molimo, dokler se ne razdelimo v več skupin. Na vrhu imamo mašo, v kateri se zahvaljujemo višarski Materi Božji za vso skrb. Okrog dveh se počasi odpravimo v dolino. Med potjo se večkrat ustavimo in kaj zapojemo, saj nosimo s seboj tudi kitaro.

Ob sobotah najprej pospravimo sobe, potem se zberemo pri maši, po kosilu pa se poslovimo od patra in sester, ki so skrbele za nas. V Gorici se poslovimo od Tržačanov in si obljubimo, da se naslednje leto spet srečamo.

Mislim, da so take duhovne vaje zelo koristne, saj se srečujemo s tujimi ljudmi in tako spoznavamo njihov jezik in kulturo.

TRGATEV

Vsako leto nas semeniščnike povabijo dobri ljudje iz Lož v trgatev. Vsi nestrpnost pričakujemo ta odrešilni dan, ko nam vsaj en dan ne bo treba študirati. Letos je ta dan prišel prav na sredo, ko imamo tretji in četrti letnik popoldan telovadbo, tako da nismo bili najbolj veseli.

Takoj po kosilu so se odpeljali fantje iz nižjih letnikov, medtem ko smo mi morali v vročini "lazit" na Plaz (hrib nad Vipavo). Ko smo se po več kot eni uri vrnili, smo bili vsi prepoteni in malo utrujeni. Površno smo se umili in se odpeljali v Lože. Tam so naši "sotrpini" že obirali. Veselili smo se že, da bo zmanjkalo rezil in posod, vendar so vseno še nekaj dobili, tako da z lenarjenjem ni bilo nič. Najprej smo obrali en manjši vinograd, nato pa smo šli še v enega, višje, kjer je bilo treba samo za pregledati vrste. Ni bilo tako daleč, vendar so se nekateri le "moral" peljati. Robert je s svojim fičkom peljal nekatere kar na odbijačih, drugi pa so se zapodili na traktor, kot bi ga prvič videli. Ko smo vse pregledali in vzeli vsak svoje orodje, smo se odpravili v gospodarjevo hišo, kjer nas je že čakala odlična večerja. Hrane je zmanjkalo, kot bi mignil, in prav tako tudi nekaj litrov "ta boljšega". Po večerji smo še nekaj zapeli in se začeli vračati v "preljubo" Vipavo. Gospodar se nam je še zahvalil za pomoč in nas povabil, da se za sv. Martina spet zberemo pri njih, vendar ne v vinogradu, ampak v kleti, kjer bomo poskusili pridelek iz grozdja, ki smo ga nabrali. Ni treba praviti, da že težko čakamo ta dan, ki se hitro bliža. Upajmo, da bo letos dobra letina, kar nam vsi kletarji obljubljajo.

Robert Kranec

slikarja. Kralj mu je čestital za njegovo globoko vero. Potem je kralj kupil križ za 6 milijonov frankov in dal slikarju sedež v svoji delavnici, da bi se lahko izpopolnjeval. V spomin na ta dogodek je slikar naslikal sliko "Križ na dražbi".

To je resničen dogodek.

BOŽIČNI MIR

*Božen
Sebastjan*

*Kje je mir in kje tišina,
kje na božič orožje molči,
koga žge pekoča bolečina,
ko na božič teče kri?*

*Kdo zacelil rane bo boleče,
kdo pomiril duše bo trpeče,
pomagajmo narediti mir
in odpravimo sovraštva, vojne in prepir!*

IRENA

IZPOVED ZASVOJENEGA DEKLETA

Ko ste prebrali naslov, ste najbrž takoj pomislili na mamila. A tokrat ne gre za zasvojenost z mamili, ampak s televizijo. Vse se dogaja v zelo verni družini. Tudi punca, o kateri bo govor, je verna, le da se ji včasih ne da moliti.

Vse se je začelo s Sovo (program, v katerem predvajajo filme in nadaljevanke). Punca, dajmo ji ime Samanta, pa čeprav ni to njeno pravo ime, je seveda vedno gledala nadaljevanke. Ko je bilo nadaljevanke konec, se je šla učit, hkrati pa je nestrpno pričakovala naslednjega dne, ko bo lahko izvedela, kako se bodo dogodki razvili.

Prav kmalu pa jo je televizija tako premamila, da je začela gledati vse nadaljevanke, oddaje in filme na italijanski televiziji. Samanta pripoveduje: "Če bi vedela, da me bo televizija tako zasvojila, bi je nikoli ne odprla. Takrat pa se mi je zdelo, da boljšega razvedrila ni. Lahko bi rekla, da se sploh nisem dobro počutila, če nisem bila pred televizijo ..."

Žal se je pretirano gledanje televizije kazalo na vedenju. Postajala je agresivnejša, ne da bi se sama tega zavedala. Ni se zavedala da postaja podobna igralcem v nekaterih filmih. Takrat Samanta ni hotela priznati, da je tako, a če se sedaj spominja to prizna. "Sploh nisem vedela, da postajam podobna določenim igralcem, tako lepo sem se počutila v njihovih vlogah. Če sem se npr. kregala, sem uporabljala njihove dialoge, pri tem sem se počutila prav odraslo osebo ..." Ta zasvojenost se ni pokazala samo v vedenju, ampak tudi v šolskih ocenah. Uspeh ji je padel in sploh je ni več zanimala šola, tja je hodila samo zato, ker je morala. "Zdelo se mi je, da so učitelji sami tepci (oprostite žaljivki), ki mi hočejo nekaj vtepti v glavo, kar me sploh ne

zanima. Večkrat sem slišala očitke, zakaj je moj učni uspeh padel, a se nisem zmenila za to, ko pa mi je prekipelo, sem jim zabrisala, da to ni njihova stvar ..." Doma sprva niso opazili, da se je Samanti uspeh poslabšal zaradi televizije. Samanta jim je namreč natvezila, da se je učila, ko jih ni bilo doma. Ko pa so spoznali, zakaj gre, so jo sprva samo opominjali. Ker ni zaleglo, je sledil ukrep. Izključili so televizor in ga nesli v drug prostor, kjer ni bilo ne utičnic ne priključka za anteno. "Sprva sem mislila, da me bo konec. Bilo je zelo težko brez televizije. Bila sem jezna, tako rekoč, na ves svet. A počasi sem se pričela privajati. Začela sem se učiti za šolo. Tudi vedenje se je popravilo. A vseeno nisem mogla popraviti vseh slabih ocen, ki sem si jih na začetku nakopala. Na koncu šolskega leta sem se delala, kot da me ni nič prizadelo, ker nisem bila odlična. A v resnici me je zelo bolelo. Sama sebe sem kregala, zakaj sem bila na začetku taka. Hvala Bogu, da drugih resnejših posledic nisem imela. A vseeno sem izgubila kar precej točk za vpis v srednjo šolo. Upam, da bo sedaj, ko sem se rešila zasvojenosti, boljše. Vas, ki to berete, pa rotim: ne vdajajte se televiziji. Ne pravite si "samo še ta film", ker vas bo prav to pogubilo. Raje pojdite ven v naravo, občudujte jo. Šele sedaj sem spoznala, kaj je sploh narava, vzljubila sem jo. Če pa po vseh prizadevanjih ne marate narave in v prostem času nimate kaj početi (razen gledanja televizije), berite kaj poučnega."

Monika Mozetič

MOJE OČI NISO MRTEV APARAT; MOJE OČI SO POKOREN ORGAN MOJE DUŠE, - MOJE DUŠE IN NJENE LEPOTE, NJENEGA SOČUTJA, NJENE LJUBEZNI IN NJENEGA SOVRAŠTVA

I. Cankar

Bil je eden izmed njih. Po visoki ceni je spretno prodajal še zadnjo pošiljko tega meseca. Zvečer so se zopet dobili na vogalu in skupaj šli počet "lumparije". V razvpitem in zakajenem baru je sredi velike gneče ob pultu sedela njegova stalna. Med prsti je vrtela čik in naveličano gledala v prazno. Natakak je že upal na miren večer, kot je kazalo, vendar tudi tokrat ni šlo brez pretepanja in razbijanja steklenic.

Ob vsakodnevnem obhodu skozi četrt si je zaželel lepe velikanske steklenice piva, iz mamljivo urejene izložbe neke na novo odprte trgovine. V nekaj sekundah je že tičala v njegovih rokah, šipa je bila razbita. Od daleč so zagledali modro obleko, seveda vsem že dobro znano, zato so se skrili za mestne smetnjake. Raul je to hitro izrabil in si spretno zapičil še zadnjo dozo tega dne. Odzvonilo je polnoč.

Prebudila ga je sestra s svojim nerganjem. Odpravljala se je na pot, ki jo je že dolgo načrtovala, pač, zaradi njenega neznosnega brata. "Spet ista pesem, ves umazan in razcapan si prišel domov. Ni mi treba veliko premišljevati, kako si preživel noč. Oprosti, ampak s teboj ne morem več živeti. Popolnoma različni življenji imava, ne prenesem več tvojega, vsega pospravljanja za tabo in tvojo klapo, ves denar poide za tvoje "malenkosti", vsakokratna zagovarjanja pred policijo zaradi tvojih početij, zdaj ljudje že mene, nedolžno sestro razbijaškega Raula, čudno gledajo, čeprav nimam nič pri tem ..."

"Nehaj!" se je besno zadrl. "Ti xxxxxxxx, če ne boš utihnila, bom

naredil isto kot zadnjič. Pa menda nisi že pozabila, kako "prijetno" ti je bilo ?!" se je drl na ves glas.

Utihnila je. Spet je morala molče prenašati tudi to grenkobo. Boljše, da sem tiho, če želim še živa prispeti v Belgijo, je pomislila. Zavihtela je kovček, zaloputnila z vrati in stekla po stopnicah.

"Letališče Brnik" je dejala taksistu.

Poslušal je radio in zadovoljno pil pivo. Kmalu je bila spet vsa klapa skupaj. Čez čas so stali pred vogalom in se navidezno mirno pogovarjali. Mimo je pripeljala črna limuzina, odprla se je prednja šipa, ven pa je pogledalo strogo urejeno bitje s črnimi očali.

"Je vse prodano?"

"Da."

"Koliko?"

"200500."

"Ob štirih pride Dami z novo pošiljko!"

"Čakali bomo!"

Odpeljal je.

Zvečer so imeli neke strogo skrivne pogovore pri Raulu. Vse zavese so bile zagrnjene, vsa vrata zaklenjena. Notri pa je vladalo napeto vzdušje.

Zazvonil je telefon. Raul je hitro stekel k telefonu, kot da bi že ves večer pričakoval klic. Sporočilo pa je bilo veliko, veliko presenečenje zanj: sestra Nastja je imela na poti proti letališču smrtno prometno nesrečo.

Po petih dneh je nekdo s črno obleko, urejenim videzom in velikimi temnimi očali mirno sedel v naslonjaču. Čeprav je zvonec kar naprej zvonil, se ni odzval. Kot lutka je nepremično sedel in zrl v prazno steno. Misli so se mu mešale in vračale na otroštvo, ko sta se s sestro igrala skrivalnice. Spomnil se je še

vseh podrobnosti. Kar zajokal bi se. Zakaj se je tako hitro vse zgodilo? Ni vedel kje bo njegov naslednji korak. Ob pogledu na "fix", ki je še izpred petih dni ležal na polici majhne sobne mizice, mu je postalo kar slabo. Zakaj ni imel več tistega užitka za take stvari? Kje je zdaj njegova klapa? Mislil je, mislil je na sestro, a bolečina krivde je bila prehuda. Naslednji dan je v stanovanju že tičala vsa zbrana ekipa, našli so ga ležečega na podu dnevne sobe v veliki luži krvi. Njegova usoda se je prekruto poigrala z njim, vzel si je življenje. Čeprav mu je bilo do tedaj prijetno njegovo početje, so se mu rešetke iz nedolžne bele moke neusmiljeno približevale, dokler ga niso dokončno zapahnile s svojo prikrito namero.

Latarina Gorčani

VSAKDO MORA IMETI PRIJATELJA

Vsak človek, naj bo še tako ničvreden ali nepomemben, mora imeti nekoga, da se z njim pogovarja, mu pove svoje skrivnosti in težave. Vsakdo mora najti takega človeka, da bo del njega, bo del njegovega življenja, ker mu bo zaupal najbolj osebne in najbolj intimne stvari.

Neki človek je imel tri sinove. Prva dva sta bila prava veseljaka in obenem tudi razgrajča. Ko sta prišla v vaško gostilno, so bili zakoj vsi okoli njiju - fantje, predvsem pa dekleta. Zнала sta zabavati mlado in staro. Vedela sta, kako je treba "delati" z ljudmi, in zato ni bilo njima in ljudem okoli njiju nikoli dolgčas. Ves čas sta bila najbolj glasna, in kjerkoli sta se pojavila, sta bila v središču pozornosti.

Tretji sin - njun brat - pa je bil njuno pravo nasprotje. Nikoli ni šel med ljudi, vedno je bil tih in se držal samo doma. Nikoli se ni nihče zmenil zanj, razen kadar so ga vlačili po zobeh in ga zasmehovali. Vedno je bil on vsega kriv, naj je bil zraven ali ne. Prav to ga je mučilo in zbadalo. Vse bolj in bolj se je zapiral vase, pa ne, ker bi bil egoist in bi ga zanimal le njegov jaz, drugi so ga pahnili v to zaprtost in osamljenost. Dolgo časa je trpel in prenašal to strašno trpljenje.

Nekega dne pa ni več mogel in se je odločil narediti samomor. Odšel je od doma in se počasi približeval potoku, ki je tekel pod vasjo. V tistih nekaj minutah mu je prišlo pred oči vse življenje.

Do petega leta življenja se je vedno pogovarjal s svojo materjo in bil nanjo zelo navezan. Oba starejša brata se zanj skoraj nista menila. Potem pa je prišel tisti strašen dan, ko je pijan oče mater tako udaril, da je padla po stopnicah in se ubila. Od takrat je bil najmlajši sin sam na svetu, nikogar ni več imel,

da bi se pogovoril z njim, nikogar da bi se mu potožil. Oba starejša brata, z očetom vred, sta ga izkoriščala in namesto večerje je dobilval klofute in brce. To je trajalo dan za dnem, dokler se ni odločil, da gre rajši v smrt, kakor da bi še naprej prenašal takšno trpljenje.

Bil je že skoraj pri potoku, ko je zagledal, da se mu približuje neko dekle iz vasi. Že dolgo ga je opazovala in tudi videla, kako delajo doma z njim in kako je večkrat jokal. Tudi sedaj je imel solzne oči. Prišla je k njemu in ga vprašala zakaj joče. Fant je bil presenečen, ali je to sploh mogoče, da ga nekdo tako prijazno ogovori, ko je pa navajen samo na žaljivke in psovke. Začel je govoriti vse: kako delajo z njim doma, da je nepomemben na tem svetu in zato gre v smrt, k materi, ki ga je vedno znala poslušati in razumeti. Obenem pa mu je nekako odleglo ob tem, da je zopet komu zaupal svoje skrivnosti. Takrat pa se je zgodilo, kar ni nikoli pričakoval; dekle je prišlo bližje k njemu in ga začelo tolažiti in spodbujati, da je vsak predmet za kaj na tem svetu, toliko bolj še človek. Vsak ima svojo nalogo in ne bo šel prej iz tega sveta, dokler je ne izpolni. Fant se ni mogel načuditi, da se to dogaja njemu, da to dekle govori njemu; česa takega ni doživel že od materine smrti in prav to mu je manjkalo. Počasi je začel spoznavati, da je res na svetu po Božji volji in nima pravice, da si vzame življenje.

Še večkrat sta se potem srečala in se pogovarjala in počasi se je med njima vnela ljubezen, ki je napovedovala srečo dveh mladih ljudi.

Veliko je med nami takšnih ljudi, ki se sprašujejo, ali se splača živeti, ko nimajo človeka, da bi se z njim pogovorili, ki bi jim pomagali nositi breme življenja. Poglejmo večkrat okoli sebe in morda čaka kdo prav na nas, na naše prijateljstvo in našo tolažilno besedo.

N. 2007

UTRINEK

Tisti hladen, deževen petek je bil dolg v neskončnost. Trkanje dežnih kapljic po okenskih šipah je preglasilo učiteljevo predavanje in le pretrgani stavki so mi poplešovali pred očmi, njihov smisel pa mi je bil neznan. Opazovala sem dežne kapljice, ki so drsele, se debelile in se po mnogih ovinkih razblinile na okenski polici. Druga za drugo so si utirale pot, se ena drugi izogibale, se združile samo zato, da so se spet ločile in odšle. neznano kam. Prav to pa je pritegnilo mojo pozornost. Se mar nekje, na drugi okenski šipi spet združijo, spet zaživijo?

"No, bomo napisali še besede Pavla Zidarja, ki se mi zdijo primerne temi, o kateri se pogovarjamo," je zabrnelo v mojih otopelih ušesih. Prijela sem svinčnik v roke in začela pisati po nareku: "Vsak človek je luč: eden večja, drugi manjša. Kraji dobivajo štiri vrste svetlobe: sončno, lunino, zvezdno in človeško. Če zmanjka prva, umreš, če zmanjka druga, umiraš."

Tudi ljudje smo majhne dežne kapljice, ki drsijo proti smrti, proti onstranstvu. Eden za drugim se pojavimo, drsimo skozi življenje, in preden se zavedemo, smo v objemu smrti. Kaj je torej smisel življenja v tostranstvu? Učitelj je nadaljeval svoj monolog, jaz pa sem se s pogledom sprehajala po sošolcih. Vsi smo torej lučke, ki svetijo v življenju drugih. Nenadoma se mi je zazdelo, da ta siv dan sploh ni tako siv in da življenje sploh ni tako nesmiselno. Ni pomembno, kakšen poklic opravljaš, vedno moraš izžarevati ljubezen do drugih in se truditi, da bi tvoja sreča bila tudi njihova.

Preromala sem že cel razred in moj pogled se je ujel z začudenim pogledom sosede: "Kaj ti je? Vsa žariš in se smejiš predse, kot bi se ti prikazal angel Gabrijel." "Mislim, da je on kar vedno z mano, jaz pa večkrat pozabim na to in si mislim, da sem sama," sem še izustila in se kar naprej smehljala veliki sreči, ki sem jo čutila v sebi.

Petra

ŽIVLJENJE

Počutim se tako majhno in nepomembno in sprašujem se, ali sploh kaj pomenim? V očeh države sem samo številka med tisoči drugih. Včasih se pogledam v ogledalo, pa se mi zdi, kot da sem sama sebi tujec. Živa sem - ker pač moram biti - hodim v šolo, pogovarjam se z drugimi, jem, spim in zjutraj vstajam. Ko tako gledam na življenje, se mi zdi nesmiselno in prazno. Moram ga napolniti. Toda - s čim?

Pred nekaj meseci je bilo živeti zame velika muka. Razočaranja, neuspehi, vse je vodilo navzdol, življenje mi je bilo zoprno. Velikokrat sem sanjala, da bi imela dober motor, glasbeni stolp, klavir in še mnogo drugih stvari. Vendar so se te sanje vedno razblinile kot jutranja meglica. Čez nekaj časa sem v sebi začutila, da me te stvari ne morejo zadovoljiti, da me ne morejo osrečiti.

Morala sem narediti nekaj, nekaj zase, da bi lahko rekla, da je živeti lepo in da imam rada življene. Odločila sem se in odšla v Paray-le-Monial, kraj milosti. Teden dni s starimi in novimi prijatelji je bilo nepozabno doživetje. V miru in nočni tišini, ki sta vladala v kapeli, sem poskušala med tisoči mladimi, ki so bili v Parayu, najti samo sebe. Našla sem se kot temotno lučko, ki je imela le še malo moči in volje, da je gorela.

Ob koncu tedna, ko sem zopet obiskala lučko, sem opazila, da plamen postaja večji, da lučka gori z večjo močjo. Spoznala sem, da je On neskončno velik in milostljiv. Strah pred njegovo prisotnostjo je izginil, kajti kardinal je rekel: "Ne bojte se. Jezus potrebuje vsakega izmed nas. Vsakega posebej je načrtoval in ustvaril, nihče ni nastal slučajno." Začela sem gledati na življenje kot na Božji dar, ki mi postaja vsak dan svetlejši in imela sem ga vedno rajši. Našla sem smisel, za katerega živim, in cilj, za

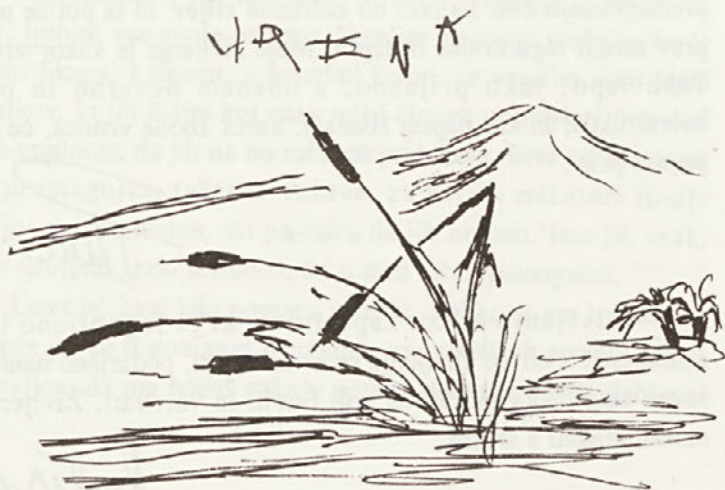

katerega se trudim, da ga uresničim. Živeti pomeni darovati se za druge in s tem pozabiti nase, da bi ljudje, ki so okrog tebe videli tvojo lučko, ki sveti tudi v temi in kaže drugim pravo pot.

MISLI

Tranja

*Globoke so misli na pomlad,
bolj bele so misli,
če so pozimi zaprte v beli grad.
V vročih so dneh misli vroče,
kot poletna pekoča vročina,
v jeseni so misli žive in pisane
in se hladijo,
ko se polagoma vrača zima.*

ZAKAJ IMAM RAD ŽIVLJENJE

Zakaj imam rad življenje? Mogoče zato, ker sem lahko v družbi prijateljev, ki jih poznam. Mogoče zato, ker bi rad spoznal še kaj novega, še kakšno novo prijateljstvo, mogoče tudi zato, ker bi rad našel kaj takega, kar bi me osrečilo.

* * * *Yanez Pragelj*

Srečo lahko najdemo že v tihi rosi pomladanskega jutra, že v drobni pesmi slavčka in v najšibkejšem žarku zahajajočega sonca. In potem bomo tudi skozi gosto meglo videli sonce, naše ulice bodo očiščene, trohljiv les bo zamenjal vonj poletja in v roko se bo ujel poljub rdeče vrtnice.

* * *

Modro

Moje življenje je v drobnih stvareh, v kratkih trenutkih, ki minejo, a pustijo prijeten spomin, ki mi pomaga pri premagovanju ovir na poti do načrtanih ciljev, in ta pot se mi zdi prav zaradi tega krajša in lepša. Moje življenje je kakor vrtnica. Tako lepo, tako prijazno, a obenem nevarno in polno sovražnikov, ki kar naprej zbadajo, kakor zbode vrtnica, če jo ne primeš prav.

* * *

Tina

"Življenje ni kot zapestnica, ki jo izgubljeno lahko nadomestiš z novo. Življenje se ne da kupiti, podarjeno nam je in ravno zato bi ga morali še bolj ljubiti in varovati. Življenje bi morali gledati s srcem."

Burina

* * *

Mnogokrat uporabljam stavek, ki se ga ne bom naveličal. "Bog je Ljubezen." To je bistvo vsega. Na vsako zahtevnejše vprašanje se da odgovoriti s to izpeljavo. Čemu torej ljubim življenje? Odgovor je zelo preprost. Zaradi Boga, ki me je ustvaril zato, da bi živel. Živel pa bom zato, ker me ljubi, in ne bo pustil, da bi padel ...

* * *

Življenje je treba živeti in ga ne gledati nekje od daleč. Treba se je znajti v situaciji, v katero nas življenje postavi, in to daje življenju nek izziv, neko privlačnost. Če pa nas nekaj privlači, bomo tisto še bolj ljubili. In z življenjem je ravno tako. Rad imam življenje, rad živim, ker je življenje lepo, če ga naredimo lepega in ga znamo pravilno ovrednotiti.

* * *

Sem mlada, v najlepši dobi svojega življenja. Ljubim to dobo, ljubim vse svoje uspehe. Veselim se svoje sreče in sreče drugih. Skupaj s tistimi, s katerimi živim, se veselim vseh lepih trenutkov, ki jih želim kot vsak mlad človek podaljšati, jim dati pravo vrednost, da jih ne bo zabrisal prah časa. Brez odlašanja pa tudi premagujem težave. Težave, za katere nekateri ljudje mislijo, da so ničelne, ali pa celo, da jih nimam. Ima jih vsak, tudi v teh letih, zato je dobro, če si med seboj pomagamo.

Lepo je, če ti kdo pomaga v stiski. Lahko si mu hvaležen. Še lepše je, če ti pomagaš drugemu, mu stojiš ob strani, vedno pripravljen, da mu podaš roko v pomoč. In to te veseli, lahko si

srečen, da nekomu pomagaš, da vidiš težave tistega, ki živi s teboj, čeprav le del dneva. In zopet si srečen, če se nekomu zaupaš, mu potožiš o svojih skrbih. On pa te posluša, sprejema tvoje probleme, tvoje uspehe, tebe v celem sprejema. Potem pa ti svetuje, ti pomaga, da skupaj rešita probleme, ki jih sam nisi mogel prebresti. To je prijatelj, oseba, ki ti je zelo blizu, ki ti je zvesta tudi v hudem, te razume in ti razumeš njo. Lahko so to starši, sestre, bratje, sošolci ali le znanci. Človek, ki je lahko prijatelj nekomu, se morda ne zaveda, kakšno sposobnost, kakšen dar ima, da ima dar ljubezni do sočloveka. Težko je tistemu, ki tega ni zmožen. Zapira se vase, živi v svojem svetu, ne navezuje stikov z drugimi, zmeraj živi sam. S svojimi problemi se mora sam spopadati, če sploh se. Zelo je nesrečen. Tak človek je res potreben pomoči. A ne materialne, ampak le rdečega cveta, od katerega bo živel, dokler mu ne ovene.

Če imaš prijatelja, če nisi zaprt vase, če ljubiš svojega bližnjega, si lahko srečen, saj ljubiš življenje. To dobroto, ki nam je bila podarjena, da jo lahko po svoji volji izkoristimo. Ne le sladka in cvetoča, ampak velikokrat tudi grenka in trnjeva. Če boš na življenje gledal kot na dolgo in trnjevo pot, ne boš nikoli srečen, nikoli ga ne boš imel rad. Saj boš mislil le na skrbi in težave, na brezna in jame, ki te čakajo. Pozabljal pa boš na kresničke, ki ti v temi dajejo upanje in na rdeče cvetove, ki ovenejo, če ne živiš zanje.

Anita Lavrenčič

**LJUBEZEN JE BILA,
LJUBEZEN ŠE BO,
KO MENE IN TEBE
NA SVETU NE BO.**

V zadnjih letih slišimo vse več in več o potrebnem miru. Pomanjkanje tega miru je pomanjkanje medsebojne ljubezni. Preveč vsi gledamo le na svoje dobro, čeprav drugi ob tem trpijo tako veliko škodo in pomanjkanje.

Če znaš včasih potrpeti in iz ljubezni dati prav tudi drugim, občutiš v srcu neko veselje, neko zadoščenje. Enkrat en občutek, ko veš, da je nekdo prav po tvoji zaslugi srečen in vesel.

Nekaj posebnega pa je ljubezen med fantom in dekletom - vendar ljubezen v pravem pomenu besede. Vsakdo se rad spominja svoje prve ljubezni, ki jo je doživel v svoji mladosti in je nikoli ne pozabi.

Prenekatera ljubezen se spremeni kasneje v sovraštvo, ki pa je lahko le zunanja maska in prikrivanje ljubezni.

Zelo lahko se je zaljubiti ali samo govoriti, da imaš nekoga rad, težko pa je to zares živeti in se razdajati za ljubljeno osebo. Ker ljubezen zahteva darovanje za drugega, ne samo sprejemanje zase.

V ljubezni je zelo težko preživljati odsotnost ljubljene osebe, vendar je včasih to tudi zelo dobro. Saj je daljša odsotnost isto, kar je tudi veter za ogenj, ki pogasi majhnega in razpiha velikega. Prav tako nam odsotnost pomaga, da v tem času iz majhne ljubezni nastane večja in trdnejša.

Enkratna je tudi ljubezen med starši in otroci, saj se starši nesebično darujejo za svoje otroke in obenem pričakujejo od njih izkazovanje ljubezni in pozornosti, ko bodo onemogli in ostareli.

Zlo in sovraštvo lahko premagamo samo, če bomo imeli ljubezen med seboj. Pa ne tako, ki ostane samo na papirju ali v besedah, ampak dejavno in učinkovito.

Igor Stipan

KAJ BI DANES SVET?

*Kaj bi danes svet,
če ne bi bilo več narave?
Umrli bi.
Kaj bi danes svet,
če ne bi bilo več otrok?
Izginili bi.
Kaj bi danes svet,
če ne bi bilo več svetlobe?
Zgubil bi se.
Kaj bi danes svet,
če ne bi bilo več nasilja?
Z ljubeznijo bi premagal zlo
in na novo, večno zaživel.*

Jana Stoner

MOJ BMW !!!

Kaj bi pisal, nisem vedel. Toda moji vrli "sobojevniki" so mi svetovali, naj napišem kaj o svojem najboljšem in najlepšem avtu, ki ga ima lahko "skromen in ubog" semeniščnik. Nekateri imajo sicer malo boljše.

Vleče ga 25 konjev, katere pridno "teram," in kadar mi še ti odpovedo, vprežem še bolj "uboge" semeniščnike. Veliko jih že ve, kaj vse se mu lahko pripeti. Da mu menjalnik kar pogosto ostane v kakšni brzini, so že kar navajeni, in kmalu se najde kakšen dober človek, ki mu privije nov vijak in vse je spet v redu. Ob velikem deževju ima probleme z vžigom - to se je sicer zgodilo le enkrat v Vipavi, ko so bili vsi nestrpni in so čakali, kdaj se bomo odpeljali proti domu iz tako "ljubljene" Vipave in semenišča. Ko gre človek na neko "fešto", seveda najprej k slovesni maši, mu pridejo povedat, da ima prazno gumo. Kako zamenjati gumo, to je zdaj vprašanje. Štirje pametni semeniščniki gledajo v gumo in se čudijo, kako bi to popravili. Prvič pogledam, kje imam orodje in če sploh imam rezervno gumo. V rokah držimo orodje, toda kako ga uporabiti? S skupnimi močmi z dvigalom dvignemo avto, a še prej smo morali ugotoviti, kako se dvigalo uporablja. Ko je bila guma zamenjana, smo ugotovili, da je tudi ta napol prazna. Na bencinski črpalki nas je čakalo novo vprašanje in naloga, ki ji nismo bili kos. Mlad petrolovec je takoj opazil našo zadrego in nam je rad pomagal. Hvala Bogu, da so na svetu še kakšni bolj "tehnični" tipi, kot smo bili mi.

Nekateri so tudi že doživeli srečanje s policistom, seveda v mojem avtu. Nekoč me vpraša po dokumentih in mu jih hitro in z veseljem podam. Zaradi panike (vračali smo se z izleta po Štajerski, in tam nisem ostal žejen! Ha-ha!!!) mi je avto začel lesti nazaj in policist me opomni in hkrati posumi, da sem vinjen.

!!! WMB LOM

"Ali ste morda kaj pili," me vpraša. "Kje pa! Pravkar se vračava s sošolcem iz šole. Sva namreč semeniščnika." Ko to sliši, se zdi, da z nama noče imeti opravka. Hitro mi vrne dokumente in zaželi srečno pot naprej, a je bilo le še dobrih 100 m. Pred policisti me je že obvarovala tudi alba, ki sem jo imel na sovoznikovem sedežu in brevir. Opozarjam pa vas, da tega ne prakticirate. Kaže pa, da se "ta črnih" še malo bojijo.

Kljub vsem težavam ta moja limuzina, kot piše v prometnem dovoljenju, prevozi zelo veliko kilometrov in potnikov. To limuzino poznate vsaj dijaki in profesorji naše šole, saj večkrat stoji prav blizu šole, pod našim oknom, da je stalno pod nadzorom. Za vse, ki ne veste, za kakšen "stroj" gre, naj omenim, da je bil popularen pred 20 - 25 leti, danes pa ga imamo le še redki in ravno zaradi tega so zelo na očeh, tako da se marsikdo ravno zaradi redkosti in starosti limuzine pelje z menoj; ljudje pa, ki me opazijo z mojo tablico na drugem koncu Slovenije, obračajo glave in se čudijo, kako si nekdo še upa voziti na tako dolge vožnje s takim avtom. Kljub vsemu pa mislim, da je še kar dober za svoja leta, saj je morda starejši od marsikaterega semeniščnika ali dijakinje, zato opozarjam, da se ne norčujete iz mojega "starčka".

Pisal sem namreč o svojem ljubljenu FİÇOTU (nekateri si ne predstavljajte narobe!!!).

TOLIKOKRAT REČENO - NAUČENO

Profesorji se velikokrat pritožujejo čez naše govorne zamaške, kot so: polglasnik, polglasnik + ja, polglasnik + tišina ... Vendar so nam tudi sami v tem pogledu podobni, le da so njihovi zamaški bolj prefinjeni. Tako smo med urami izvedli sociološko raziskavo in izvidi statistik so bili osupljivi. Navedli vam bomo le dva, ki izrazito izstopata. Pri urah biologije in kemije je vsak stavek dopolnjen z besedico "ne". Urino povprečje znaša kar 291-krat. Če vam je podatek široko razprl oči, vam bo tale še usta. Ure verouka nam pestrita naši stari prijateljici: "Recimo, mislim". Tankočutno uho jih je ujelo nič manj kot 372-krat.

Pri ostalih profesorjih resda ne najdemo tako pogosto rabljenih besed, toda skoraj pri vsakem so se določene fraze pošteno ustalile in udomačile. Tako npr. pri geografiji spravimo skoraj vso učno snov v pravila. "In velja pravilo" je fraza, ki nam to napoveduje. Na drugi strani pa je ura slovenščine, kjer pravila niso potrebna, saj je vse "logično". Potem je tu še matematika in reševanje nalog pred tablo. Hitri in seveda pravilni postopki so t. i. zelo ugodni, ki pa jih večji del učenci sami ne izsledijo. Podobna razočaranja pri nalogah in spraševanjih so pri angleščini pogostno komentirana s stavkom, izrečenim v obžalovalnem tonu: "It's a pity." Če lahko pri tej uri pomilujemo vprašane dijake, jih pri zgodovini nikakor ne moremo. S frazo: "Reši čast razreda" ti je dana možnost, da postaneš rešitelj in junak; vsaj dokler nisi na koncu ocenjen. Kaj pa postavljanje vprašanj z večinske strani? Pri tem je prav gotovo najrazburljivejše za profesorja latinščine. "Ker ste me izzvali," nam da vedeti, da je vsako naše poizvedovanje, torej tudi ura, izziv, neka dogodivščina. Seveda bi lahko našteli še veliko zamaškov tudi pri

drugih urah, le da niso tako izraziti in pogosti.

Od vseh zgoraj posredno imenovanih seveda pričakujemo razumevanje in jim želimo obilo smeha.

3. letnik

Torej... mislim... da... (tišina)...
... me ...

... me... *Recimo* MISLIM...
Ne ponavljajte besed! *Mislim!*

IT'S A PITY.

erm-ja izvali ste me...
... x... ja ... x...

VICI

1. Marko prvikrat pije kislo mleko in reče:
"Brrrr. Ta krava pa še ni bila zrela."
2. Mestni otrok na počitnicah prvič vidi konja.
Mož, ki je vodil konja, stopi v trgovino.
Ko se vrne, hoče oditi, vendar mu otrok reče:
"Oprostite, ampak povedati vam moram, da mu je pravkar iztekel bencin."
3. Turist na dopustu: "Neverjetno, kako da vaš prašič vedno sili v mojo sobo?" Lastnik kmečkega turizma: "Nič čudnega, saj je tam pozimi njegov hlev."
4. "Od kdaj se zanimaš za modo?" vpraša žepar svojega tovariša, ko gleda nove modne revije.
"Briga me moda," odvrne ta. "Zanima me le to, kje bodo imeli ljudje v prihodnjem letu žepe."
5. "Mama, ali si bila prej poročena z Indijancem?"
"Ne, sine. Kako ti pride kaj takega na misel?"
"Od kod pa imaš potem vse tiste skalpe, ki so na tvoji toaletni mizici?"

AP Kost

DOGAJA SE

- da profesor razlaga dijaku pred njegovo klopjo, kaj je napisal narobe v testu, na koncu pa ugotovi, da dijaka v razredu sploh ni in si reče: "Komu pa govorim? Saj ga sploh ni." (v razredu je celih šest učencev).
- da semeniščnik zjutraj povabi semeniško skupnost, naj se pripravi na sveto MAŽO z molitvijo svetega Tomaža.
- da nova profesorica vstopi prvič v učilnico in dijaki jo pozdravijo tako, da vstanejo. Gospa profesorica se začudi in reče: "Kaj pa naj naredim, da boste sedli?"

KAZALO

Iskram na pot	1
Zgodba za današnji čas	2
Kristjan - radost ali dolžnost	3
Za svobodo nas je osvobodil Kristus	5
Če boš pregrehe v spominu ohranil	7
Karitas - Samarijan naše dobe	9
Berliozov Te Deum	11
Sam	14
Ne razumem	15
Zadnji vzpon moje sestre	16
Intervju s Sebastienom	20
Prvi počitniški teden	24
Trgatev	25
Žabnice pod Svetimi Višarjami	26
Zlati križ	28
Božični mir	29
Izpoved zasvojenega dekleta	30
Moje oči niso mrtev aparat	32
Vsakdo mora imeti prijatelja	35
Utrinek	37
Življenje	38
Misli	39
Zakaj imam rad življenje	40
Ljubezen	43
Kaj bi danes svet	44
Moj BMW	45
Tolikokrat rečeno - naučeno	47
Vici	48
Dogaja se	49

ISKRE

Glasilo Škofijske gimnazije v Vipavi
Leto XXVI, številka 1 - Kristus Kralj 1993

Iskre pripravlja 4. letnik:

Glavni urednik: Robert Hladnik
Tehnični urednik: Rafko Klemenčič
Odgovorni urednik: Iztok Mozetič
Vodja oddelka za finance: Igor Stepan
Vodja oddelka za informacije: Mirjam Goričan
Propagandna služba: Robi Krašna

* * *

Vinjete: Tomaž Kete
Mentor: Prof. Janez Zupet

Tisk: Verhovec, Beethovnova 11, Ljubljana
Naklada: 400 izvodov.

Iskre se vzdržujejo s prostovoljnimi prispevki, za katere se že v
naprej zahvaljujemo!

Naslov: Iskre
Grabrijanova 19
65271 Vipava

PODARI NAM MIR

*Stvarnik narave in človeka,
resnice in lepote,
poslušaj moj glas,
ker je glas žrtev vseh vojn
in nasilja nad posamezniki in narodi.*

*Poslušaj moj glas,
ker je glas vseh otrok,
ki trpijo in bodo trpeli
vsakokrat, ko bodo ljudstva
zaupala le orožju in vojni.*

*Poslušaj moj glas,
ko te prosim,
da v srca vseh človeških bitij
vliješ modrost miru,
moč pravičnosti
in radost prijateljstva.*

*Poslušaj moj glas,
ker govorim v imenu množice
vseh dežel in vseh dob,
ki nočejo vojne in so pripravljene
hoditi po poti miru.*

*Poslušaj moj glas
ter nam daj sposobnost in moč,
da bomo vedno znali
na sovraštvo odgovoriti z ljubeznijo,
na krivico s predanostjo pravici,
na potrebe s svojim sodelovanjem
na vojno z mirom.
O Bog, poslušaj moj glas
in za vedno nakloni svetu svoj mir.*

(To molitev je papež Janez Pavel II. izrekel ob spomeniku žrtev
prve atomske bombe v Hirošimi, 25. februarja 1981)

ISKRE

Iskre : glasilo Škofijske gi
inv.št:K /

17211

Semenišče Vipava

17211

